

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 95.852 van 28 mei 2001
in de zaak A. 104.799/X-10.355.**

In zake : Daniel VANHULLE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. SERGEANT,
kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
Zwijnstraat 3A

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. LEFRANC,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Daniel VANHULLE op 19 mei 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van "de beslissing van de stedenbouwkundig inspecteur van de provincie West-Vlaanderen (...) d.d. 15 mei 2001 waarbij :

1. het voorstel tot vergelijk d.d. 17 januari 2001, opgemaakt bij toepassing van artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, werd herroepen,
2. een weigering van vergelijk werd opgemaakt en betekend en onmiddellijk ter kennis werd gebracht van de bestendige deputatie van de provincie West-Vlaanderen.";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 21 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 mei 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. SERGEANT, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat P. LEFRANC, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPES;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing

rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de derde door voornoemd artikel 17, §§ 1 en 2 opgelegde voorwaarde betreft, verzoeker laat gelden wat volgt :

"Behalve de steeds groeiende en aandurende onzekerheid, zou verzoeker nog steeds geen oplossing kunnen bieden voor de situatie van zijn inwonende zonen.

Stuk 34 toont aan dat die zonen reeds sinds 1997 (de oudste) en 1998 (de jongste) bij verzoeker verblijven.

Verzoeker heeft als alleenstaande, zelfstandig aannemer, een grote inspanning gedaan om zijn leven en werk aan te passen aan de opvang van zijn zonen.

De opvang in de woning kan nu niet optimaal gebeuren omdat bij het opmaken van de plannen voorzien was dat de badkamer in het nog niet afgewerkte gedeelte van de woning zou geplaatst worden (waar het dak nog niet kon afgewerkt worden).

De waterleidingen werden immers met die bestemming voor ogen aangebracht in de woning en er is geen andere plaatsing mogelijk.

Zowel voor verzoeker als voor zijn zonen is het ontbreken van een douche of een bad een zeer groot verlies aan comfort.

Tot voor kort moesten de jongens zelfs bij hun grootmoeder slapen en verbleven zij dagelijks maar een korte periode bij hun vader.

Nu slapen de beide zonen in minder gunstige omstandigheden (zeer vochtig in een niet echt te verwarmen ruimte - zie hoger). Zij hebben nog steeds de eigen kamer niet waar zij toch al zo lang naar uitzien.

Het is een logische evolutie dat jongeren, eenmaal zij hogere studies aanvatten, de band met het thuisfront, steeds minder aanhalen en hun eigen weg beginnen gaan.

De maanden dat verzoeker nu verder, in minder gunstige omstandigheden kan samenleven met zijn kinderen zal hij nooit meer kunnen goedmaken en recupereren.

Het aanduren van de procedure drukt natuurlijk ook op alle gezinsleden. Niet alleen werd tot op heden altijd de indruk gewekt dat er vooruitgang werd geboekt (zie beslissing bestendige deputatie en het voorstel tot vergelijk). Telkens werd die hoop weer de bodem ingeslagen.

Het steeds opnieuw over de vloer krijgen van politie, na klachten van de buur, drukt op alle gezinsleden. Zij doen inspanningen om de zaken niet te laten escaleren maar moeten steeds zwijgen en incasseren.

Deze klachtenregen zal blijven aanduren zolang er geen oplossing is voor de probleemsituatie.

Het enkel voeren van een annulatieprocedure zou niet alleen tot gevolg hebben dat de overgangsbepalingen voor het herbouwen van zonevreemde gebouwen, ondertussen ten einde zouden zijn maar ook dat de zonen van verzoeker niet eens meer zouden kunnen genieten van een eigen kamer in de wellicht laatste jaren dat zij bij hun vader verblijven.

Verzoeker verbouwde de woning natuurlijk niet alleen voor zichzelf maar ook voor zijn kinderen.

Dit morele leed kan nooit langs pecuniaire weg vergoed worden zodat er wel degelijk sprake is van een moeilijk te herstellen en onmiskenbaar ernstig nadeel.

Een beslissing tot schorsing, waarbij meteen ook zou worden aangegeven door Uw raad dat het oorspronkelijk voorstel tot vergelijk niet kan herroepen worden en tot gevolg moet hebben dat een certificaat moet afgeleverd worden, zou mogelijk zelfs een annulatieprocedure kunnen vermijden (zo de verwerende partij zich vrijwillig zou conformeren naar dit arrest)";

Overwegende dat de door verzoeker aangevoerde nadelen hun rechtstreekse oorzaak vinden, niet in de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, maar in het eigengereid handelen van verzoeker door het uitvoeren van werken en handelingen

zonder daarvoor over de door artikel 42, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, vereiste voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning te beschikken; dat de duurtijd van de annulatieprocedure vreemd is aan de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing; dat de uiteenzetting van verzoeker geen aanneembare gegevens bevat waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen zoals bedoeld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de derde door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op achtentwintig mei tweeduizendeen,
door :

de H. J. BOVIN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

J. BOVIN.